

WERKASALON SUKUTERVEISET

SUKUSEURAN JÄSENLEHTI 6

Vihanti, Huhtikuu 2003

Kuvassa on Saara Maria Alila s. 15.5.1886 Haapavedellä, sukukirjan taulu 90. Saaran mies oli Aappo Kesälä, josta on juttu kirjan sivuilla 189-190. Liisan sukuhaaraa.

Sisältöä

Sukujuhla- ja vuosikokouskutsu

Syytinki

Serkkukokous

Konekivääreillä toisessa maailmansodassa

Terveisiä Kiinasta: Koti kaukana kotoa

Eeva Heilala: Runoja

*Haluaisin antaa lapsilleni
heidän vanhempiensa rakkaustarinan
ensi katseesta tähän iltaatehen.*

*Haluaisin hyväksyä sen
että jokaisella aikakaudella
on omat sävellyksensä
ja sanoitus sen mukainen.*

Eeva Heilala

Suvun asioiden tutkiminen tuo esiin aikaisemmin tuntemattomia tai vain harvojen tiedossa olevia asioita. Lehtemme on saatu tutkimus kiinteistöeläkkeestä eli syytinkistä, jossa kerrotaan yleisesti käytössä olleesta vaihtoehdosta sukupolvenvaihdosta maatiloilla.

Suvun historiaa syntyy jatkuvasti. Sukukirjaan on saatu kuvausta suvun elämästä liki 200 vuoden ajalta. Sen jälkeen on jo pari sukupolvea ilmaantunut sukuun oksille. Yksi serkku-parvi kohtasi ja tasasi tietojaan viime kesänä. Miltä näyttävät nykyiset nuoret aikuiset, mitä heistä on tulossa? Heidän oma kertomuksensa itseltään on luettavissa tässä lehdessä.

Toisaalta keski-ikäiset ovat olleet jo työelämässä useita vuosia ja vakiinnuttanut elämisen, vai ovatko sittenkään? Miten kiinalaiset ymmärtävät suomalaisen tunneilmaisun "vai niin"? Työn perässä kulkeudutaan joko pysyvästi tai vain joksikin aikaa mitä ihmeellisimpiin paikkoihin, ainakin suomalaisen mittapuun mukaan.

Huumori on jonkinlainen yhteinen voima. Tämän suvun huumori ilmaantui pariinkin lehtiartikkeliin. Esimerkiksi viime sodassa rintaman eri puolilla sotaan osallistuneet suvun konekivääriampujat pitivät hauskaa muistellessaan yhdessä sota-aikojaan.

Seuran hallitus

Puheenjohtaja

Pekka Verkasalo (09) 2753 919
Haukantie 38 050 555 3295
04320 Tuusula
pekka.verkasalo@kolumbus.fi

Varapuheenjohtaja

Ilkka Verkasalo (08) 284 745
Verkaperäntie 195 040 581 7912
86360 Ilveskorpi
ilkka.verkasalo@reppu.net

Rahaston hoitaja

Anja Kotila (08) 283 316
Kotilantie 6
86400 Vihanti

Pauli Klemetti (08) 285 158
Vanhatie 72 A 050 352 0625
86460 Alpua

Aino Kumpula (08) 283 318
Honkamaantie 26 040 729 0545
86400 Vihanti

Marja Lahti (08) 284 742
Lehtolantie 70
86360 Ilveskorpi

Sihteeri

Marjatta Verkasalo (08) 284 888
Verkasalontie 11
86360 Ilveskorpi

Erkki Romppainen (08) 726 106
Korpisuontie 16
89600 Ämmänsaari
erkki.romppainen@suomussalmi.fi

Tervetuloa Verkasalon suvun 5. sukujuhlaan

Werkasalon Sukuseura ry:n sääntömääräiseen vuosikokoukseen

Vihannin kotiseutukeskukseen lauantaina 5.7.2003

- 9.30** Hartaushetki Vihannin kirkossa
Seppelten lasku sukuhaudalle ja sankarimuistomerkille
Siirtyminen ilmoittautumaan ja tervetuliaiskahveille Vihannin kotiseutukeskukseen
- 11.00** Pääjuhla alkaa
Werkasalon Sukuseuran sääntömääräinen vuosikokous

Ilmoittautuminen 13.6. mennessä

Erityisesti ruokailun, kahvituksen sekä nimilappujen ennakkovalmistuksen vuoksi pyydämme ilmoittautumisen juhlaan 13.6. mennessä

Postitse tai puhelimella Marjatta Verkasalo, p. (08) 284 888
Verkasalontie 11
86360 Ilveskorpi

Sähköpostilla pekka.verkasalo@kolumbus.fi
Internetissä www.genealogia.fi/sukus/verkasalo/

Osallistumismaksu

Aikuisilta 20 euroa ja lapsilta 5 euroa (7-18-vuotiaat)
Osallistumismaksu maksetaan vasta paikan päällä Vihannissa.
Maksu sisältää juhlaohjelman, ruokailun sekä kahvit.

Näyttelyt

Kokoamme suvun taitelijoiden ja harrastajien töitä näyttelyyn Ukonkanttiin kesäkuun alusta juhlaan saakka. Työt voivat olla esim. kuvataidetta, käsitöitä, puutöitä, keramiikkaa, posliinia jne. Ukonkantin näyttelytiloihin sopii melko runsaasti töitä. Jos haluat saada töitäsi esille, otapa rohkeasti yhteyttä sukuseuran sihteeriin. Etusija on Jaakon sukuhaaran jälkeläisillä, mutta jos tilaa jää, myös muut työt ovat tervetulleita.

Tänä vuonna tulee kuluneeksi 200 vuotta suvun lähtöhenkilöiden, Yrjö Juhonpoika ja Stiina Kustaava Verkasalon syntymästä. Sukujuhlilla esitellään heidän poikansa Jaakon sukuhaaraa, sukukirjassa taulusta 1113 lähtien, tauluihin kannattaa tutustua jo etukäteen. Ajattelimme tuoda juhlille myös jotakin vanhaa suvulle kuuluvaa esineistöä, esimerkiksi Yrjö Oskari Ollilalle kuuluneen ja entisöidyn ajoreen. Siispä kenellä on hallussaan tai tietää jotakin mielenkiintoista, voisi ottaa yhteyttä seuran sihteeriin,

Marjatta Verkasalo, p. (08) 284 888
Verkasalontie 11
86360 Ilveskorpi

Werkasalon Sukuseura ry.
Hallitus

Liity Werkasalon Sukuseuran jäseneksi

Sukuseuran jäseneksi voidaan hyväksyä jokainen 18 vuotta täyttänyt henkilö, joka isän tai äidin puolelta on sukuun kuuluva tai joka avioliiton kautta on siihen liittynyt. Jäseneksi voit liittyä maksamalla jäsenmaksun 8,40 euroa Vihannin Osuuspankissa olevalle seuran tilille 551602-26098. Tilisiirron viestiosaan pyydämme kirjoittamaan "Jäsenmaksu" ja jäsenen nimen ja osoitteen.

200 Smk. Nuorin lapsista sai siis "paremman" talon ja kaupapäällisiksi syytinkiläiset.²

Syytinkiläisyys toistui tässä perheessä vielä Kalle Siponmaan kohdalla. Kallen vaimo, Kaisa Haapamaa (Siponmaa), oli perinyt neljänneksen Haapamaata äidiltään, ja myöhemmin tehdyllä kaupalla Kaisa ja Kalle Siponmaa olivat ostaneet toisen neljänneksen Heikki Haapamaalta. Näinollen tämä pariskunta tai perhe oli päässyt jo vuonna 1915, jolloin heidän vanhin lapsensa (Jaakko Siponmaa) oli 13 vuoden ikäinen, melko vauraan talouden omistajaksi tai ainakin haltijaksi.³ Talon emäntä, Kaisa, kuoli 29.10.1918 ja Kallelle jäi perheeseen kolme tyttöä ja kaksi poikaa, nuorin lapsista oli 4-vuotias. Taloja rasittivat eri yhteyksissä mukaan tulleet hypoteekkilainat. 1930-luvun lama-aika ja takuut muodostuivat nähtävästi ylivoimaisiksi, ja niin Siponmaan talo myytiin huutokaupalla joskus 30-luvulla.

Jaakko oli sitä ennen erotuttanut äitinsä perintöosuuden, pienen torpan paikan, jolle maalle rakensi Vaarala-nimisen pienen talon.⁴

Pirkko Ihalaiselle on jäänyt isänsä, Ahti Siponmaan, peruja asiakirjoja, jotka kertovat Kalle Siponmaan tyttären, Marian, ostaneen asutustilalliset Anna ja Heikki Kaarrolta Ketola-nimisen lohkotilan (1.6.1934) sillä hinnalla, että otti vastattavakseen tilaa rasittavat lainat.⁵ Virallisesti Maria muutti Helsinkiin 21.3.1940. Kalle Siponmaa asui Siponmaan myynnin jälkeen Ketolasssa, joka oli melkein maaton asuintalo. Katso kuva

Hänen taloudestaan talonsa

menettämisen jälkeen ei ole jäänyt kirjallisia tietoja omaisille.

Ahti Siponmaa oli avioitunut vuoden 1939 alussa Sylvi Knuuttilan kanssa, ja perhe oli Pirkon syntymän, 25.3.1939, jälkeen muuttanut Ketolaan. Ahti oli sitten 27.2.1940 haavoittunut vaikeasti Salmenkaidassa ja palannut kotiin. Ei ilmeisesti tiedetty toipuuko hän, koskapa Ketola siirtyi kaupan kautta Ahdin vaimon, Sylvin, omistukseen 5.10.1940. Ahti kuoli sodassa saamiinsa vammoihin juuri joulun alla 1942.

Kalle Siponmaan Sylvi-miniä jäi siis elättämään kahta pientä lastaan ja Kalle-appeaan. Kalle Siponmaa kuoli sitten keuhkokuumeella 1955.

Keskimmäinen tytöistä (Liisa) oli mennyt vuonna 1933 Ilveskorven Erkkilään emännäksi, ja kaksi muuta tytärtä muuttaneet aikuistuttuaan Helsinkiin. Tyttöjen en tiedä perineen kotoaan mitään. Koko tästä tapahtumasarjasta on jäänyt se kuva, ettei Kalle Siponmaalta jäänyt perintöä kenellekään lapselleen. Talosta luopuminen saattoi koskea kovastikin vanhaisääni. Näitä pula-ajan ikäviä seurauksia, jotka monin eri tavoin kietoutuivat sukulaisiin ja tuttuihin naapureihin, ei ilmeisesti haluttu nostatella minun sukupolveni tietäväksi. Vasta asiakirjoja selaamalla löysin jotain asiatietoa.

Ehjin muistikuva vanhaisästäni on valoisa: maaliskuun aurinkoisena päivänä tuo sympaattinen syytinkiläinen sahaa

Kalle Siponmaa Erkkilän pihalla v. 1953.

pokasahalla koivurankaa Erkkilän liiterin takana. Taukoa pitäessään hän lähettää minut Osuuskauppaan ostamaan Saimaa-askin. Joskus saan ostaa lakritsipiipun itselleni.

Syytinkiläisenä eläminen saattoi sinä aikana olla toivottu tapa viettää vanhenemissensa päiviä.

Lähteet:

1 Lainhuuto 18.4.1920. Saloisten TKA Cia:114

2 Lainhuuto 1.10.1913. Saloisten TKA Cia: 99

3 Lainhuuto 13.11.1917. Saloisten TKA Cia: 107

4 Lainhuuto syyskuulta 1930. Saloisten TKA Cia: 133

5 Lainhuuto 6.4.1935 Saloisten tuomiokunnasta. Pirkko Ihalaisen arkisto

Syytinki

"Syytinki kiinteistöeläke, jonka myyjä pidättää kiinteistöluovutuksen yhteydessä; tavallisesti oikeus saada kiinteistöltä elinikäisiä suorituksia."

KODIN TIETOSANAKIRJA, Weilin+Göös 1980

Kun maataloutta elinkeinon-
aan harjoittava talollinen halu-
si luovuttaa peritötilansa suku-
laiselleen ennen kuolemaansa
tai myydä tilansa ulkopuoliselle,
tavallisin tapa huolehtia
omasta elannostaan oli tehdä
sopimus syytingistä osaksi so-
pimusta tai kauppakirjaa. Täs-
sä esimerkissä, jonka lainaan,
isäni Jaakko Siponmaan iso-
vanhemmat, Reeta Siponmaa
o.s. Verkasalo ja miehensä
Antti Siponmaa, myyvät kaup-
pakirjalla pojalleen Kalle Sipon-
maalle ja hänen vaimolleen
Kaisa Siponmaalle o.s. Haapa-
maa Siponmaan perintötilan.
Kauppahinnaksi sovitaan 4000
Smk, josta heti kuitataan mak-
setuksi 1000 Smk, ostaja mak-
saa hypoteekkilainan (2500
Smk) ja vaadittaissa loput 500
Smk. Tämän lisäksi tulee seu-
raavanlainen syytinkivelvoite:
(lainaus lainhuutopöytäkirjasta)

4si Molempain myyjäin koko
elinajaksi jääpi meille 1. hyvä-
ssä kunnossa oleva kamari huo-

ne asuttavaksi lämmön va-
lon ja ylöspidon kanssa.

5si Myöjillä on oikeus
syödä talon pöydällä, tahi
jos he niin tahtovat saada
ruuan omaan kammariin-
sa.

6si Jos me tulemme ky-
kenemättömäksi, ostajan
on otettava hoitaja.

7si Hevosta pitää saa-
da niin usein kun me kir-
kossa käyntiin tarvitsem-
me.

8si Jos emme syystä tai
toisesta sopisi yhteiselä-
mään niin on ostajan kor-
vattava eläke kohtuullisel-
la rahamäärällä.

9si Ostaja saapi tilan
ynnä irtaimiston heti hal-
tuunsa ja on hänen vastat-
tava ulostavista ynnä
muista manttaalirasituksis-
ta.

10si Torpparit saavat viljel-
lä kuuluvia tiluksiaan kirjainsa
mukaan."

Kauppakirjassa on päiväys,
josta puut-
tuu kuukau-
si, eli syys-
kuu:

"Vihannissa
13 päivänä
1913."

Pöytäkir-
jan on kir-
joittanut
Kalle Pelto-
maa, joka
on tehnyt
myös alle-
kirjoitukset

Antti Lehtola (Siponmaa) ja Reeta Verkasalo

Reeta Verkasalo ja Antti Siponmaa, ta-
kana tuntematon.

myöjäin puolesta. Myöjät ovat
vahvistaneet nimikirjoitukset
puumerkeillään.¹ Kalle Sipon-
maa puolisoineen elätti äitiään
Reetaa vain vajaat kaksi vuot-
ta. Antti Siponmaa eli vielä hie-
man yli 20 vuotta kuollen koto-
naan 91 vuoden iässä "vanhuu-
teen".

Reeta ja Antti Siponmaalla oli
ollut neljä lasta, joista Jaakko-
niminen oli kuollut vähän yli
vuoden ikäisenä ja Antti Alata-
lon kanssa naimisissa ollut Hil-
ma vuonna 1911. Samana päi-
vänä kuin tuo edellä kerrottu
kauppa tehtiin, myivät Reeta ja
Antti Siponmaa omistamansa
Aholan (Rn:o 11) tilan vanhem-
malle pojalleen Antille. Myyjät
saivat siitäkin tilasta 1000 Smk
käteistä ja vaadittaessa vielä

Ketola Ilveskorvessa 1930-luvulla.

Serkkukokous

Lauantaina 13.7.2002 kokoontuivat Kalle Eliaan sukuhaaran viidennen sukupolven serkukset (Unto Pellervon lastenlapset) kolmansiin serkkubileisiinsä Riihikallion Haukantielle. Koska ameriikanserkku Riikkakin oli puolisoineen Suomessa, oli ajankohtakin mitä parhain.

Tällä 8 tytön ja yhden pojan serkussarjalla ikäjakauma on varsin pieni, joten aina on tultu hyvin toimeen keskenämme. Ajan myötä ikäeron merkitys on vähentynyt, joko "isoihin", "pieniin" ja "väliinputoajiin" on historiaa ja kaikki yhdeksän liikkuvat nykyisin lähes samalla aaltopituudella.

Serkussarjaan kuuluvat Kiviniemet: Katja, Tiina ja Suvi; Montot: Mika ja Kati, Matleenat (=Matti+Anna-Leena Verkasalo): Ronja ja Sanni sekä Pempu (=Pekka+Mampu Verkasalo): Hanna ja Riikka. Kaikkien lapsuusmuistoihin kuuluvat yhteiset joulut piparkakkutalkoineen Tuomaankadun Mummolassa Hyvinkäällä, sekä Lea-Mummon johtamat pääsiäismatkat Lappiin Pyhätunturille. Tältä pohjalta on versionut Verkasalon suvun omalaatuinen huumori, jota ulkopuolisen voi olla vaikea, ellei mahdoton ymmärtää.. (Noin vuosikymmen sitten, kun Riikka ja Ronja juhliivat ylioppilaslakkejaan, he saivat iltamyöhällä samaan junanvaunuun. Tähän Riikan seurassa ollut koulutoveri Annu toikaisi: "Voi Luoja, KAKSI Verkasaloa samassa junassa!" Kenties Verkasalojen kohtaaminen ei kuitenkaan ollut ylitsepääsemättömän traumaattinen kokemus, sillä samainen Annu oli miehineen läsnä myös 13.7.2002 bileissä..)

Jo kolmatta kertaa järjestetyt serkkujuhlat ovat paitsi mukavaa yhdessäoloa, myös oivallisen foorumi esitellä serkuille niin sukuun syntyneet lapset kuin sukuun pyrkivät puolisoehdokkaatkin. Juhlien järjestämistä ehdotti serkussarjan kuopus Suvi (23v), valokuvaava kotiäiti, joka hoitaa kolmen ihmisen ja kahden kissan perhettään Helsingin Rastilassa. Juhlapai-

kan puutarhoineen ja saunoineen tarjosi Pempun perhe. Riikka (28v), joka työskentelee Chicagossa markkinoinnin alalla, ja amerikanvävy Tony Haig olivat ahertaneet tarjoilujen parissa.

Ensimmäisinä paikalle pelmahtivat Helsingin lääkkisessä 2. vuotta opiskeleva Kati (23v), joka oli jättänyt Juha-kihlattunsa Kaustisille musisoimaan, sekä Tiina (24v), joka on valmistumassa Helsingin Yliopiston fyysikaalisen kemian laitokselta, ja Tiinan kylkiäisenä uusi tulokas Ville.

Seuraavaksi saapui Pesosen perhe: Hanna (os. Verkasalo) ja Jaakko sekä lapset Jukka-Pekka (4v) ja Joonas (3kk). Serkussarjan esikoinen Hanna (31v) on tällä hetkellä täysipäiväisenä kotiäitinä, ja perhe on muuttanut vastikään Hannan ja Jaakon lapsuuden maisemiin Tuusulaan. Vähitellen juhlijat valuivat takapihan aurinkoiseen puutarhaan, jonka leikkimökissä ainakin isommat serkukset ovat eläneet jännittäviä kesäöitä kummitusjuttuineen, kun on päästy yöpymään mökin pikku lavereille ihan ilman aikuisia.

Pian pihalle ilmaantuivat myös loput Kiviniemen katraasta: Katja (27v), ammatiltaan bioanalytikko ja laboratoriohoitaja, joka tekee lapsenhoidon ohessa töitä Biolääketieteen laitoksen fyysikaalisen kemian laboratoriossa (BLL) Helsingin yliopistossa, Tommi-poikineen

(2,5v), sekä Suvi ja Mika Mariatyttönsä (1v3kk) kanssa. Sukuun omasta takaa kuuluva toinen Mika (26v) saapui sitten. Mika opiskelee Helsingin Kaupakorkeakoulussa minkä squashin pelaamiseltaan ehtii, ja seurustelee Sailan kanssa.

Matleenan tytöt Ottoineen kiihuhtivat juhliin Oriveden Purnusta, jossa Ronja (28v), ammatiltaan tanssitaiteilija ja koreografi, työskenteli kesän ajan tanssijana suomalaisen nykytaiteen näyttelyssä. Sanni (25v), joka opiskelee 4. vuotta psykologiaa Helsingin Yliopistossa, oli ottanut oman Ottonsa mukaan tutustumaan Purnun näyttelyihin. Sieltä he poimivat mukaansa laatikollisen Purnu-viinereitä sekä isosisko Ronjan ja hänen Ottonsa. (Kahden Oton ilmaantuminen vävykokelaiksi

samaan perheeseen on hämentävä sattuma, varsinkin kun Otto ei ole nimistä yleisimpiä – totta se kuitenkin on.)

Päivä oli aurinkoinen ja kuuma, niin kuin kesän 2002 päivät tapasivat olla. Lasten kahluallas oli suuressa suosiossa, kuten myös vesiletku, jonka kanssa Jukka-Pekka, Tommi ja Jaakko leikkivät "vesisiltaleikkiä". Leikin kulku on seuraavanlainen: yksi leikkijöistä ruiskuttaa vesiletkusta vettä laajassa kaaressa, ja toiset yrittävät juosta sen alta kastumatta. Kun juoksuvuorossa on isä, vesisuihku suunnataan alemmas, jotta isä kastuu. Kannattaa kokeilla, leikki on kesäjuhlien ehdoton hitti! Mikään ei ole hauskempaa kuin juhlapukuisen aikuisen kasteleminen vesiletkulla – paitsi ehkä vesisuihkun suuntaaminen vaivihkaa kohti pöydän ääressä selin istuvia, pahaa-aavistamattomia juhlijoi- ta..

Pikku Maria ei vielä uskaltanut mukaan, vaikka ilmassa kimaltava vesivana selvästi näytti kiehtovan tyttöstä. Ensi vuoden juhlissa hänen voi veikata jo suihkuttavan kilpaa poikien kanssa. Varokaa siis hepeniänne!

Serkkujuhlien luonne on muihin juhliin verrattuna aivan omanlaisensa. Suhde omiin serkkuihin on samaan aikaan kiinteä ja etäinen, ja ihmisten arjet sivuavat toisiaan melko harvoin. Joillakin, kuten Katilla ja Ronjalla, on yhteisiä työtehtäviä joiden parissa törmätään, mutta pääasiassa serkkujuhlat täytyy nimenomaan järjestää jotta serkut tapaisivat toisiansa. Aikaa menee tuntikausia kun kaikki kyselevät kaikkien kuulumiset. Ja sekin on erityinen piire verrattuna muihin tilaisuuks-

siin: ihmiset todella haluavat tietää mitä toisille kuuluu. "Ihan hyvää kiitos" ei ole lähellekään riittävä vastaus.

Ei tämä serkussarja ole mitenkään erityisen aktiivinen su- kuperinteen vaalija. Mutta jota- kin tässä on. Näitä ihmisiä saat- taan tavata hyvinkin harvoin, kä- tännössä voi olla ettemme tie- dä toisistamme mitään. Ja silti yhteinen historia ja verisiteet tekevät meistä tavallaan auto- maattisesti läheisiä ihmisiä, sitä ei kyseenalaisteta. Serkku ei lakkaa olemasta serkku vaikka emme kuulisi toisistamme vuo- siin, side säilyy ja kestää. On valtava lahja kuulua suureen hälisevään katraaseen, jossa kuitenkin huomataan ja huomi- oidaan toiset. On valtava lahja olla osa isoa joukkoa, jossa jo- kainen on erityinen ja tärkeä.

Hyvä tapa tutustua serkkujen poika- ja tyttöystäviin on järjestää yh- dessä jokin peli, esim. kro- kettiottelu. Niin näissäkin juh- lissa. Pelin tii- mellyksessä oppii tunte- maan ihmisen ihan eri tavalla ja paljon nope- ammin, kuin pöydän ääressä keskustellen. Yhteishenki kasvaa ja ujous karisee. Ei ole välttämättä help- poa tulla uutena tulokkaana su- kkujuhliin, jossa serkukset ovat tunteneet toisensa vauvasta asti ja sisäpiirin vitsit lentelevät pöy- dän yli vauhdikkaasti kuin ou- donmuotoiset pingispallot maa- ilmanluokan ottelussa. Pelaami- nen ja leikkiminen on hyvä tapa päästä mukaan joukkoon, ja ai- nakaan nämä serkukset eivät

ole kolmenkymppin korvilla liian vanhoja leikkimään. Lähivuosi- en suosikkeihin kuuluu kroketin lisäksi papupeli, jota voi pelata myös sadesäällä. Ja vaikka pe- lejä pelataan joskus tosissaan ja hampaat irvessä, tärkeintä on yhteinen ilonpito. Rankankaan matsin jälkeen vähän ajan ku- luttua ihmiset eivät edes muis- ta kuka voitti.

Olenaisena osana serkku- juhliin kuuluu tietenkin sauna. Huimien urheilusuoritusten jäl- keen niin kroketissa, ruokailus- sa, kuin vesisiltaleikissäkin on autuaallista lösähtää lauteille ja antaa kipakan löylyn purra pois väsymys ja kireys. Eivätkä po- jat näytä koskaan väsyvän ame- rikanvävyn saunottamiseen, vaikka saunan saralla Tony on- kin jo suomalaisempi kuin moni suomi-poika itse.

Saunassa lauletaan perintei-

set saunalaulut (löylyä lissää!), ja tällä porukalla on tapana lau- leskella saunan ulkopuolellakin varsin vapautuneesti. Miesten vielä saunoessa puutarhaan ke- rääntyi spontaani laulukuoro, kultakurkut aukoivat kilvan ää- niään ja tekivät listaa biiseistä jotka osattiin laulaa mahdolli- simman moniäänisesti. Taka- vuosien suosikki Fröbelin Pali- kat sai väistyä perinteisemmän materiaalin tieltä, kun Pekan

Toisen Maailmansodan konekivääriampujat

Ray Ollila, Osmo Verkasalo

Vierailu Vihannissa

Kun ensimmäisen kerran tapasin Osmo Verkasalon Vihannissa 1990, huomasimme, että meillä on paljon yhteistä. Ensinnäkin, me olemme lähes saman ikäisiä, molemmat maanviljelijän poikia, toimimme aktiivisesti kunnan ja seurakunnan luottamustoimissa, olemme tarinankertoja ja meillä on hyvin samanlainen huumorintaju, ja kaiken tuon lisäksi me molemmat olimme konekivääriampujina toisessa maailmansodassa. Ne keskustelut Osmon kanssa olivat mielenkiintoisia.

Konekivääriampujana pommikoneessa

WWII-Story

Koulutukseen

Kuusikymmentä vuotta sitten, 22.1.1943 liityin USA:n ilmavoimiin. Olin silloin pienen koulumme oppilaskunnan presidentti, ja monet koulumme tytöt tulivat jättämään hyvästely rautatieasemalle noin kello yksi päivällä. Silloin mentiin lujaa. Kello neljä astuin sotaväkeen ja viisitoista minuuttia yli neljän minut komennettiin luutuamaan kasarmien lattiaa. Siitä se sotilaskoulutus alkoi.

Alokaskoulutuspaikkana oli Fresno Kaliforniassa. Siellä opimme marssimaan ja tottelemaan, samalla peruskuntomme kohosi. Seuraavana varuskuntana oli asekoulu Denverissä Coloradossa, jossa meitä opetettiin käsittelemään konekivääriä, pommeja ja laukai-

simia. Hauskinta koulutusta saimme Floridassa, missä meistä tehtiin konekivääriampujia. Aluksi ammuimme savi-
kiekkoja haulikolla. Kiekkoihin osuivat parhaiten pesukarhun- ja lintumetsästäjät Kentuckystä.

Ampumakoulutuksen viimeinen vaihe oli ammunnat 50 kaliberisella Browning konekiväärillä. Harjoittelumaaleja hinattiin sekä maassa että ilmassa, ja koska aselajina oli ilmavoimat, suoritettiin ammuntoja myös lentokoneesta. Valitettavasti koulutuksen aikana muutamat

harjoituskoneetkin syöksyivät maahan. Yleensä onnettomuuksia tapahtui korkeintaan pari kuukaudessa, mutta sinä

lauantaina kun lähdin tukikohdasta, tuhoutui siellä kolme konetta. Kukaan ei pelastunut.

B-17 pommittajaan

Tammikuussa 1944 kokoon-tui kymmenen hengen B-17 pommikonemiehistö Floridaan MacDill Fieldiin. Siellä harjoittelimme pommitus- ja suunnitusslentoja. Kerran palatessamme pitkältä lennolta Uuteen Meksikoon, oli sää todella huono. Ensimmäinen laskeutumisyritys tehtiin valaistulle sillalla, joka oli lähellä kiitotietä. Onneksi lentäjämme huomasi ajoissa erehdyksen ja onnettomuudelta vältyttiin. Jouduimme lentämään Floridan Orlandoon, missä oli ainoa sumuton lentokenttä. Kaikki muutkin harjoituslennot laskeutuivat silloin sille samalle kentälle. Meidän konees-

JATKOA EDELLISELTÄ SIVULTA...

taktisesti esille jättämät punaiset laulukirjat löydettiin, ja laulettiin samantien läpi kannesta kanteen. Kun lauma punaisia ja puhtaita poikiakin pelmahti saunasta kuoroa komistamaan, ei kesäillan huumasta puuttunut enää mitään.

Ainoan surumielisen vireen tunnelmaan antoi vanhan omenapuun oksa, joka puutarhan perällä katkesi huo-

kaisten. Syksyn satoa enteilevien omenoiden painokasvoi liian raskaaksi kantaa, vai liekö puu vain väsynyt meidän laulamiseen, kuka tietää. Lempeä heinäkuun yö laskeutui hiljaa, lähetti juhlijat koteihinsa, kenet minnekin. Pian kuului puutarhaan avoimesta ikkunasta vain uninen tuhina, ja satunnainen astioiden kalke; Riikka tiskasi.

ta alkoi polttoaine olla lopussa, ja jokainen oli jo pukeutunut las-
kuvarjon päälle ja oli valmiina häipymään koneesta. Juuri kun olimme laskeutuneet, moottorit pysähtyivät: polttoaine oli loppunut. Huonosta ilmasta huolimatta, vain yksi kone tuhoutui sinä yönä. Siinä koneessa oli mukana hyvä ystäväni Tom, joka oli ainoa onnettomuudesta pelastunut, mutta hänkin paloi pahoin.

Hyvin onnistuneiden harjoituspommitusten takia meidän miehistömme valittiin jatkokoulutukseen Virginian Langley Fieldiin. Siellä opimme pommitamaan tutkan avulla. Miehistömme myös koulutettiin toimimaan laivueen johtokoneena. Tämän jälkeen meillä oli lupa pommittaa pilvien yläpuolelta. Tämä varmaankin pelasti henkemme, sillä saksalaisten ilmatorjunta oli hyvin tarkka ja ampui alas enemmän pommikoneita kuin saksalaiset hävittäjät.

Rintamalle Eurooppaan

Englannissa B-17 pommittajamme tukikohta oli noin kymmenen kilometriä Ketteringistä pohjoiseen. Aloitimme pommituslennot toukokuun loppupuolella ja jatkoimme niitä marras-

kuuhun asti. Me teimme kaikkiaan 29 pommituslentoa. Tuo lentojen määrä oli laskettu todennäköisyydestä, jolla pysyy hengissä. Lentotavoitteet nousivat 25:stä 35:teen elokuussa, kun omat hävittäjämme kykenivät entistä paremmin suojaamaan pommikoneitamme. Siitä huolimatta ilmatorjunta oli vielä suurin ongelma. Pahimpana päivänä oli koneessamme yli 400 ilmatorjunnan ampumaa reikää.

Pari kertaa meidän oli luovuttava pommituslaivueen antamasta suojasta. Berliinin yläpuolella 29000 jalan (8700 metrin) korkeudessa lentäjän happinaamari alkoi vuotaa, ja hän sai aistiharhoja. Lentäjä kuvitteli että koneemme oli vaurioitunut. Lentoperämies tuli radiohytistä selvittämään minkälais-
ta vahinkoa oli tapahtunut. Kaikki oli kuitenkin kunnossa. Hän otti koneen komentoonsa ja pystyimme liittymään toiseen

pommikonelaivuueeseen, jonka kanssa pääsimme turvallisesti takaisin tukikohtaamme Englantiin. Oli aika pelottavaa olla

yli 10 minuuttia yksin Berliinin yöpuolella 40 saksalaishävittäjän kanssa.

Eräällä pommituslennolla Müncheniin emme onnistuneet pudottamaan pommejamme, ja siksi koneemme oli liian painava pysyäksään muiden koneiden mukana laivueessa. Noin 15 minuuttia lensimme yksin Münchenin länsipuolella, ja koneen pommittaja koitti jatkuvasti irrottaa pommeja normaalilla tavalla sähköisesti. Muistelimme hämäästi kuullemme, että pommit pystyy irrottamaan myös käsin, mekaanisesti. Lentäjä kysyi olisinko halukas vapaaehtoisena yrittämään. Pommiosaston ovet olivat auki, ja parinkymmenen sentin levyiseltä käytävältä pystyin ruuvi-meisselillä irrottamaan 21 mukana olevista 24 pommista. Liityimme toiseen pommituslaivueeseen ja lensimme jälleen turvallisesti kotiin.

Viime syyskuussa kävimme läheisellä lentokentällä katso-
massa B-17 pommittajaa, johon oli asennettu pönäkät pommit. Koitin näyttää ystävälleni kuinka sodan aikana olin irrottanut pommit. Minulla ei nyt enää ollut minkäänlaisia mahdollisuuksia ylettyä pommeihin.

Kotiin

Palasin New Yorkiin joulukuun ensimmäisenä päivänä 1944 onnellisena että olin hengissä. Sain neljän viikon loman ja vietin sen kotona Oregonis-

sa sekä Kaliforniassa leväten ja rentoutuen. Loman jälkeen menin Teksasiin opiskelemaan ampumaopin opettajaksi ja sen jälkeen opetin Nevadassa Nellisin tukikohdassa. Kun toinen

atomipommi oli pudotettu elokuussa 1945, tiesimme että sota oli ohi. Vapauduin palveluksesta 17.9.1945.

Kannaksen Kivennavalta Lapin Muonioon

Osmo Verkasalo muistelee jatkosota-aikaa 1943-1944

Lähde: Elias Verkasalon tallentamat keskustelut Osmo Verkasalon kanssa Vihammissa 10.-12.09.2000 ja Tampereella 13.10.2000.

Lähtö siviilistä Ouluun

Muistan, että olin kyntämässä Vihammin kirkonkylällä Hannes Pekkalan suota. Iltahämärissä 12.10.1943 sain suon kynnettyä, enkä kerinnyt tuomaan traktoria pois, kun tuli pimeä, eikä traktorissa ollut valoja. Seuraavana päivänä 13.10.1943 lähdin Ouluun suorittamaan asevelvollisuutta. Isä oli sitten lähipäivinä tuonut traktorin kotiin.

Oulun kasarmeilla oli paljon tuttuja. Siellä huomasimme, että monet vihantilaiset oli määrätty konekivääriin, niin että melkein koko konekiväärijoukue tuli vihantilaisista. Oulussa vietimme sitä tavallista kasarmielämää ja saimme kaksi kuu-kautta monenlaista koulutusta; opeteltiin kunniantekoa, suunnistamista ja konekiväärisuljetua. Hiukkavaarassa käytiin ampumassa. En mielestäni vielä silloin oikein osannut ampu-akaan, mutta kun ammuttiin 150 metrin etäisyydeltä, taakseni tuli ammunnan johtaja luutnantti Norio. Kun sain ammutuksi, koetin katsoa mitä ne vinkaroivat siellä taulujen luona. Norio sanoi, että siinä tulikin komppanian paras tulos, ja iltaloma on siitä tiedossa.

Hyrynsalmi – Sotkamo – Kuusamo

Joulun jälkeen passitettiin kaikki 1924 -syntyneet Hyrynsalmelle täydennyspataljoonaan, jossa koulutus jatkui. Konekiväärikomppanialla oli siellä melko hyvät parakit, mutta luteita oli hirveästi, niitä tippui katostakin päälle. Oli siellä täitäkin, mutta kun käytiin aina välillä täisaunassa, eivät täit päässeet minulla kovin valla-päälle. Täydennyspataljoona siirrettiin Sotkamoon. Kumpikin pitäjä oli sotatoimialuetta, ja siellä maksettiin 6 mk:n päivä-raham lisäksi rintamalisä, yhteensä 16 mk. Rahaa jäi kotiin-kin lähetettäväksi, vaikka joskus käytiinkin Sotkamossa elokuvissa.

Palveluksen aikana meitä miehiä annettiin siviilitöihin, kuten meijerille puita tekemään sekä taloihin ja papillekin halkotöihin. Kun kuljettiin siellä meijerillä halkotöissä, ne myivät meille piimää ilman korttia, kun maito tahtoi olla hyvin vähissä. Piimä haettiin pakilla tai kenttäpullolla.

Marssien Joutsijärvelle ja junalla Kannakselle Raivolaan

Kuusamosta lähdettiin sitten marssimalla Joutsijärvelle. Silloin jo puhuttiin, että me voim-

me joutua Karjalan kannakselle, mutta varmasti sitä ei tiedetty. Päivämarssit olivat lyhyitä, 20 km, mutta kun 7 päivää marssittiin niin 140 km tuli käveltyä.

Kun kesäkuun neljäntenä päivänä, Mannerheimin syntymäpäivä päästiin Joutsijärvelle, pidettiin siellä juhlat ja saimme juhlamuonaakin. Se tiesi sitä, että ne antoivat vanhemmille miehille viinaa, mutta kun minä olin nuorempi, ne antoivat minulle marmelaattia ja jotain muutakin makeaa.

Vielä samana iltana ruvettiin lastaamaan pataljoonaa junaan. Kun meillä oli konekiväärit, niin jouduimme IT:hen, pari konekivääriä pantiin suorittamaan ilmatorjuntaa junan avovaunuun. Vasta kun tultiin Viipurin tiedettiin mihin oltiin menossa. Sieltä oli vielä lähes 100 km Kannaksen Raivolaan. Raivolassa oli metsän sisään tehty sivuraide, jossa juna purettiin ja sieltä jatkettiin autoilla Vuottaaseen. Samana päivänä 09.06.1944 venäläiset olivat aloittaneet suurhyökkäyksen Karjalan kannaksella, ja rautatien vieressä olevia asemarakennuksia oli pommitettu, mutta rautatielle ei ollut sattunut pommeja.

Kivennapa

Vuottaasta lähdettiin 10.06. 1944 marssimaan kohti Kivennapaa, josta kuului hirveä tykinjylinä, kuin yhtä moottorin pärinää. Minua poikasta tahtoi pelottaa, olin silloin täyttänyt 19 vuotta. Kun katselin niiden rintamajermujen kasvoja, niin kylä niilläkin olivat vitsit vähissä. Ajattelin, että nekin saattavat vähän pelätä, ja oli aiheellistakin.

Jossain vaiheessa asemissa ollessa oli puhetta, että seuraavat jotka tulevat, ovat ryssiä ja niitä saa ja pitää ampua. Mutta sitten tulikin aivan suomalaisen näköisiä miehiä. Sissijoukkue siellä tuli pois, ne olivatkin Laгуksen miehiä. Eikä me niin äkkiä ammuskeltu, saivat rauhassa tulla. Mutta sitten seuraavat olivat jo ryssiä.

Kun sitten yöllä 17.06.1945 lähdettiin Kivennavalta, olimme jääneet paljon jälkeen muista. Venäläiset olivat jo melko pitkällä sekä vasemmalla että oikealla. Oli pakko lähteä klo 23 yöllä. Sinne tuli joku jääkärijoukkueen mies, ja kun vetäydyttiin, me lähdimme heti perään. Semmoinen tunne siellä silloin oli kaiken aikaa, ettei tiedä, montako sekuntia vielä on hengissä.

Karjalan Kannasta ristiin rastiin

Jatkettiin taas matkaa ja oltiin milloin Muolaassa, Kupari-saaressa, Vuoksenrannassa ja milloin missäkin. Sitten mentiin viivytysasemiin, mutta siinä ei tullut taistelutilannetta. Oli yksikin sellainen aukea paikka, johon venäläiset tykistön tulentohtajat ylettyivät tähystämään. Sen aavan yli piti mennä iso joukko miehiä 50 metrin välimatkoilla. Aikaa kului melko

kauan. Kerran Vuoksenrannassa oli annettu kova määräys, että vaikka perunat siellä hyvin kasvoivat, niitä ei saa ottaa, katsottiin varkaaksi. Meitä oli pari miestä, jotka kuitenkin oltiin siellä perunamaalla kope-loimassa pottuja juurista, varsia ei otettu pois. Yhtäkkiä tulee venäläinen maataistelukone paikalle. Kuultiin se jo äänestä ja vyörytettiin itsemme ojaan. Koneesta ei meitä huomattu, mutta rupesivat vähän myöhemmin jotakin ampu-maan konekiväärillä.

26.06.1944 oltiin Heinjoella, joka oli meidän porukalle paha paikka. Komppanian päällikkö kaatui siellä ja myöhemmin kenraaliksi ylennyt Ylirisku ja Toivonen haavoituivat. Sinä päivänä rupesin yhden konekiväärin apulaiseksi ja hommasin patruunoita. Siinä ammuttiin ehkä pari tuntia. Silloin huomasin, että sillä ampujalla oli reikä päässä, mutta heti siihen tuli toinen ampuja tilalle. Ei tainnut vihollinen paljon huomatakaan, että yksi oli joukosta poissa.

Antreassa oltiin levossa jonkun aikaa, ja siellä pidettiin juhlat, kun koko rykmentti oli kool-la. Muun ohjelman lisäksi rykmentin komentaja piti puheen. Myös divisioonan komentaja kenraalimajuri Pajari puhui, saattoi vähän arvostellakin mut-ta enemmän kuitenkin kehui.

Pian sen jälkeen pääsin Vihannin kunnan anomalle traktorinajolomalle. Meitä pääsi 4 miestä pataljoonasta semmoiselle lomalle. Se oli minulle hyvä asia, Ihantalassa kaatui senkin jälkeen vielä paljon miehiä. Loman takia minä myöhästyin sieltä Lapin sodastakin, Tornion maihinnoususta, mut-ta Rovaniemelle kerkesin mu-kaan.

Lapin sota

Kun olimme Rovaniemellä menossa, se oli jo suomalais-ten hallussa, mutta paloi ja kyti vielä. Sitten lähdettiin pikkuhil-jaa menemään saksalaisten perässä. Saksalaisten suoritta-ma hävitys oli niin perusteellis-ta, että jokainen puhelinpylväs-kin oli ammuttu poikki, langat tielle. Myös isommat puut oli räjäytetty ja kaadettu tielle, ja niiden sekaan oli pantu miino-ja. Kaikki pienetkin sillat oli rä-jäytetty pois. Ojanvarret oli mii-noitettu molemmin puolin, joten parempi oli olla hyppimättä syr-jään. Kittilääkin oli poltettu ja kirkkoa pidetty hevostallina.

Käsivarressa ennen Kilpisjär-veä oli saksalaisten kallioon hakattu puolustuslinja, suoma-laisia varten tehty ja miksei ve-näläisiäkin varten. Suomalaiset ovat nyttemmin entisöineet sitä puolustuslinjaa. Tienvarteen on nyt rakennettu melkoinen ra-kennus, jossa on saksalaisilta jääneitä aseita.

Muonio oli vallattu lokakuun viimeisinä päivinä. Täytin Muo-niossa 20 vuotta.

Siviiliin

lähdettiin tietysti mielellään kävelemään, vaikka matkaa Tornioon oli yli 300 km. Se marssi oli paljon nopeampaa kuin Joutsijärven marssi, mars-sittiin yli 30 km päivässä.

Vihantilaisten osalta voidaan todeta, että kun Vihannin väki-luku oli silloin n. 3000 henkeä, ja suuri osa vihantilaisista soti-laista oli määrätty konekivääriin eli etulinjajoukkueisiin, niin kaa-tuneita oli talvi-, jatko- ja Lapin sodassa lähes 120.

Oli se vaan hyvä asia että me olimme siellä. Suomi on nyt it-senäinen maa.

Kevyt ajoreki vuodelta 1881

Suomessa tunnetaan kohtuullisen hyvin kirkkoreki, jolla käytiin kirkon lisäksi juhlissa ja kylissä talviseen aikaan. Kirkkorekeä pienempi ja sirompi reki on paikoitellen ollut myös yleinen kulkuneuvo. Lyhyet kuvaukset suomalaisesta perinnekirjallisuudesta kertovat, mistä on puhuttu, kun keskusteluihin on ilmestynyt termi *ajelureki*.

Vuorela: Kansanperinteen sanakirja 1981

Kuvateksti: Leveä siromainen ajelureki, jonka selustassa pidettiin kirjavaa peitettä tai hirvennahkaa. Ajelureen nimi Varsinais-Suomessa oli taattireki ja Itäsuomessa korja.

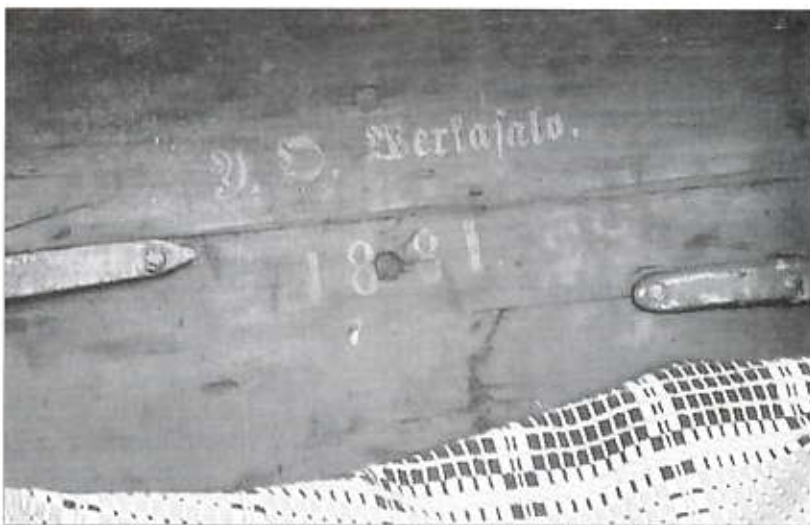
Suomalainen perinnekuvasato

Erityyppisiä ajelurekiä käytettiin kartanoissa jo 1500-luvulla, ja 1700-luvulla niitä alkoi ilmestyä yhä enemmän myös talonpoikien talviseen ajovälineistöön. Laidallisia ajorekiä ovat mm lohnat, jotka tunnettiin Varsinais-Suomessa hämeenlojoina, pulkkareet eli kaappireet, reslat ja Karjalaiset korjat. Yhteistä näille rekimalleille oli, että ne tarjosivat matkalaiselle laitojen ja selkänöjan suojan viimaa vastaan. Käyttönsä mukaan nimetyistä kirkkoreista tuli 1800-luvulla yleistyessään paitsi matkustus- myös mahtailuvälineitä.; Kirkkoreet tarjosivatkin kekseliäälle puusepälle tai maalarille mahdollisuuden toteuttaa omaa muototajuaan.

Ajelureki Ilveskorvessa

Kuvan ajelureki löytyi Ollilan rantilta polttopuuläjästä huonossa kunnossa, silloin elettiin 1960-luvun puoltaväliä. Verkasalon Yrjö näki reen ja kysyi "Saisko sen viijä, siinä kun on nimikin jo valmiina?" Reen etulaidasta sai luettua nimen Y O Werkasalo 1881. Reki on Yrjö Oskari Verkasalon (Ollilan) tekemä. Lehtosaassa reki odotteli yli kolmekymmentä vuotta, kunnes keväällä 2002 reki päätettiin kunnostaa, ja Onni Räsänen sai reen entisöitäväkseen. Rekeen vaihdettiin muutaman lahonneen pohjalaudan tilalle uudet laudat. Myös jalakset ja jalasten pohjaraudat uusittiin. Lopuksi reki tervattiin. Lehtosaassa on säilynyt myös punamusta rekiryijy, feltti, joka on ollut koristeena reen taustana.

Koti kaukana kotoa

Olli-Pekka Häkkinen ja Paula Härkönen,

Tausta: Töissä Nokialla, ja parhaillaan kahden vuoden työkomennuksella Kiinassa. Muuttanut Suzhouhun vuoden 2002 alussa puolisonsa kanssa.

"In heaven there is paradise, on earth there are Suzhou and Hangzhou"

("Taivaassa on paratiisi, maan päällä on Suzhou ja Hangzhou")

Suzhou

Nykyinen, väliaikainen, koti-kaupunkimme Suzhou on yksi kuuluisan silkkitien kaupungeista, joka sijaitsee Jiangsun provinssissa Itä-Kiinassa, 80 kilometriä Shanghaista länteen. Kirjaimellisesti nimi "Suzhou" tarkoittaa prefektuurin heräämistä, mutta muinaisina aikoina käytettiin eri merkkejä tavulle "su" joka tarkoitti kalaa ja riisiä.

Ilmastollisesti Suzhou sijaitsee sub-trooppisella alueella, joten vuoden keskilämpötila on +16 astetta. Vuoden kokemuksesta tämä näyttäisi tarkoittavan talvella korkeintaan -5 astetta ja kesällä lämpötila lähen telee +45 astetta. Lämpötilan vaikutusta tehostaa vielä kosteus joka täällä on ympärivuotista. Vuosittainen keskimääräinen sademäärä on 1200 mm ja aurinkoa riittää liki 2000 tuntia.

Suzhou on yksi Yangzi Basin vanhimmissa kaupungeista, historian ulottuessa 2500 vuoden taakse.

Alkuperäinen, Qin dynastian aikainen (221-206 eK.) nimitys tälle Venetsian kaltaiselle kaupungille oli Wuxian. Kaupunki nimettiin Suzhouksi vasta 589 jK, aikana jolloin Sui dynastia valtasi eteläisen Kiinan ja siitä tehtiin prefektuuri.

Grand kanaalin valmistumisen myötä 609 jK., Suzhou kasvoi nopeasti laivauksen ja jyvien varastoinnin keskuksesi. Tang ja Song dynastioiden ai-

kana (618-1279) riisiä kasvoi niin paljon Suzhoun ympäristössä että kehittyi sanonta "Kun Suzhou tuottaa, kaikille riittää."

Suzhou on ollut matkakohteenä aikoinaan myös tunnetulle matkailijalle, Marco Pololle, joka vieraili kaupungissa 1276 kuvaten kaupunkia suureksi ja jaloksi, ja mainitsi että väestössä oli suuria viisaita, lääkäreitä ja velhoja.

1400 lukuun mennessä Suzhou oli Kiinan johtava silkien tuottaja. Väestön hyvinvointi tuohon aikaan sai aikaan paljon kauniita puutarhoja, joista yli 100 on säilynyt jossain muodossa tähän päivään saakka. Sanotaan että Suzhoussa sijaitsee Kiinan toiseksi kaunein puutarha, Humble Administrator's Garden, kauneimman sijaitessa tietenkin maan pääkaupungissa Pekingissä.

Käsityöt, paikalliset tuotteet

Nykypäivänä Suzhou on jälleen yksi Kiinan kuuluisista silkikeskuksista, sekä silkien valmistuksen ja kankaankudonnan osalta. Turisteille on varattu mahdollisuus päästä silkki-tehtaalle seuraamaan silkinvalmistusta. Ja tarjolla on myöskin lopputuotteita eurooppalaisittain huokeyn hintaan.

Johtuen Suzhoun murteen pehmeistä äänneistä sen on sanottu kuvastavan kaupungin feminiinisiä piirteitä kuten kauneutta, hellyyttä, seesteisyyttä, hienovaraisuutta ja eleganssia.

Suzhoussa tavattuja muita Wu kulttuurin piirteet ovat mm uniikki Kiinalaisen oopperan tyyli, ballaadin laulaminen, runous, galligrafia tyyli, taide.

Paikallisiin käsitöihin kuuluvatkin perinteisesti feminiiniset silkki kirjontatyöt, silkki koruomelmetyöt ja santelipuiset viuhkat.

Ruoka

Ns. pohjoisen keittiön kuuluisin ruokalaji lienee Pekingin ankka ja riisin asemesta syötävä höyrytetty vehnäleipä (mantou). Itäisen keittiön ruoka on melko maustettua. Siihen kuuluvat olennaisena osana mm. makea peruna, merilevä, papujuusto (toofu), sienet, ja vesikasvit. Eteläisessä, ns. kantonilaisessa keittiössä ruoka-aineina käytetään runsaasti vihanneksia ja meren antimia. Erikoisuuksina ovat mm. käärmekeitto, sammakonreidet ja koiranlihapaisti. Läntisen keittiön ruuat ovat yleensä vahvasti maustettuja. Ruoka-aineina käytetään runsaasti papujuus-

toa, voimakasta punapippuria, valkosipulia, bambunversoja ja kuivattuja sieniä.

Kiinalaiset ovat maailman mestareita löytämään luonnosta kaiken mahdollisen syötäväksi sopivan. Ovatpa aineet mitä hyvänsä, kiinalaisilla on taito yhdistellä niitä makuhermoja kutkuttavalla tavalla.

Kieli

Vaikka Kiinan kieli poikkeaa omastamme aikataavalla, niin sekaannuksilta ei voi täälläkään välttyä. Jotkut sanat kuulostavat puhekielessä samankaltaisilta, ja useimmiten silloin jommallakummalla, joko suomalaisella tai kiinalaisella, on hauskaa. Esimerkkinä meidän suomalaisen yleisesti käyttämä sanonta "vai niin". Kun sitä tarpeeksi monta kertaa toistaa keskustelun yhteydessä niin kiinalainen seurueen jäsen saattaa ihmetellä tuota ylitsevuotavaa tunteiden paloa, koska heidän samankaltainen sanonta "wo ai ni" tarkoittaa "minä rakastan sinua".

Kiinalainen uusivuosi

Kohta on jälleen se aika kun vuosi vaihtuu täällä Kiinassakin, joten muutama sana myös tästä kiinalaisten tärkeimmästä

juhlasta. Muita tärkeitä juhlia heillä on labor day ja national day, joita molempaa juhlitaan seitsemän päivän lomalla.

Vuoden vaihtuminen Aasiassa on aika kiinalainen juttu länsimaalaiseen kalenteriin tottu neelle. Kiinalainen uusivuosi alkaa vuoden ensimmäisen uuden kuun aikaan ja päättyy 15 päivän päästä täysikuun aikaan. Kiinalainen kuun kalenteri perustuu kuun ja auringon liikkeisiin. Kuun kierto on noin 29,5 päivää. Kiinalaiset lisäävät ylimääräisen kuukauden muuttaman vuoden välein, että he saisivat aurinkoon perustuvan kalenterin kiinni. Käytäntö on melkein sama kuin ylimääräisen päivän lisääminen vuoteen. Näiden syiden takia aurinkoon perustuvan kalenterin mukaan kiinalainen uusivuosi sijoittuu eri päivämäärälle karkausvuosina. Yleensä uusivuosi on joko tammi- tai helmikuussa. Tänä vuonna uudenvuodenpäivä on 1.2., ja tätäkin juhlintaa varten on varattu seitsemän päivän kansallinen loma. Miltei puolet Aasian maista juhlii kiinalaista uutta vuotta. Nämä maat ovat Japani, Korea, Kiina, Taiwan, Hongkong, Vietnam, Singapore ja Malesia, mistä kiinalaiset kulttuureineen ovat peräisin. Useimmat näistä maista ovat maatalousyhteiskuntia ja seuraavat kuun kalenteria lannoituksen, viljelyn ja muiden tuotantotekijöiden takia. Alun perin kiinalaista uutta vuotta juhlittiin viljelykasvien elonkorjuu-aikaan, eikä juhlalla ollut mitään tekemistä uskonnon kanssa.

Tammikuussa päättyvä vuosi on hevosen vuosi. Seuraava vuosi on vuohen vuosi. Kiinalaiset vuodet määräytyvät 12 eläinkunnan hahmon mukaan. Yleensä eniten lapsia syntyy

lohikäärmeen vuonna, sillä vanhemmat haluavat lapsensa olevan menestyvä. Muinaisina aikoina lohikäärme oli symboli, jota vain keisarit saivat käyttää. Koska lapsia syntyy samana vuonna paljon, kohtaavat he enemmän kilpailua esimerkiksi suosittuihin kouluihin pyrkiesään kuin muina vuosina syntyneet.

Syy minkä vuoksi olemme Kiinassa

Suzhoun teollistuminen on keskittynyt kaupungin molemmin puolin sijaiseviin teollisuusalueisiin, Suzhou Industrial Parkiin ja Suzhou New District alueeseen. Työpaikkani, Nokia Suzhou Telecommunications, sijaitsee Industrial Parkissa yhdessä monen muun ulkomalaisen firman kanssa. Nokian tehtaalla valmistetaan GSM tukiasemia ja transmissio tuotteita matkapuhelinverkkoihin. Nokian teollisuudenala on yksi kilpailullisimmista aloista maailmalla ja tämän me huomaamme päivittäin työmme alati uusiutuissa haasteissa ja tavoitteissa. Minun tehtävänäni yrityksen luotsaamisessa on materiahallinto. Toimin siis NST:n Materiaalipäällikkönä, ja vastuullani on tuotanto materiaalin hankkiminen tehtaalle. Lisäksi tehtäviini kuuluu koordinoida Nokia Networks'in Sourcing ja tehtaitten materiaaliasioita Kiinassa. Puolisoni, joka on virkavapaalla nämä kaksi vuotta, käyttää aikansa opiskeluun. Takana on jo vuoden verran kiinan kieltä, ja edessä ammattikorkeakouluopintoja. Hän on opiskellut jo muutaman vuoden Oulun Teknillisessä oppilaitoksessa, ja näin hänelle tarjoutui mahdollisuus suorittaa opintonsa loppuun hyödyntäen etäopiskelumahdollisuutta.

Suzhoun kaupungista kauppa-keskuksesta kaunis rakennus

Eeva Heilala

Minä olen tullut kotona käymään

Pihalla kahlaan pitkää heinää
peltoja peittävät kalpeat koivut
katolla murskana muurin piippu
ovi on lukossa porraspuu poikki
seinän suojassa ruostunut pyörä

Varoen irroitan lasisen ruudun
kissana kiipeän aukosta sisään
tuvan perällä on penkit ja pöytä
tuulessa tanssiva vanha verho
itkevän ikkunan kyyneltä pyyhkii

Keittiön nurkassa tuttu hella
hellalle unohtunut kattilan kansi
kuuleeko kukaan jos soittaisin sitä
kuuleeko isä kuuleeko äiti
kuuleeko siskot kaupungilla

Minä olen tullut kotona käymään
piha ei kasva niin pitkää heinää
ettei jalkani kahlata jaksa
kotiin ei löydy niin lujaa lukkoa
ettei käteni avainta keksi

Varoen irroitan lasisen ruudun
kissana kiipeän aukosta sisään
tuvan perällä on penkit ja pöytä
tuulessa tanssiva vanha verho
itkevän ikkunan kyyneltä pyyhkii

* * * * *

Eeva Heilala

Teoksesta Kirje maalta

Ajatelkaa rakkaat ystävät:
maailmalla soditaan
maanjäristykset riehuvat
vanhukset kuolevat nälkään
ja lapsia tapetaan.

Minä nojaan vastatapetoidun
kamarin seinään
sormeni vaeltavat ruususta ruusuun.
Ne kohoavat puhtaalta pinnalta
kuin rakkaus silmistä
ja olen niin syntisen iloinen.

Eeva Heilala on syntynyt 1934 maanviljelijä-perheen tyttärenä Pohjois-Pohjanmaalla Paavolassa, nykyisessä Ruukin kunnassa, ja asunut koko elämänsä kotiseudullaan. Hän on julkaissut runokokoelmat Hyvä on maa 1976, Tuhat koivua 1978 ja Hellyys ei ole hukassa 1987. Koottuihin runoihin sisältyy lisäksi uusien runojen osasto "Kirje maalta". Esikoisteos sai vuoden parhaana esikoisena J. H. Erkon palkinnon.

Suvun tunnukset

Isännänviiri on kooltaan 50 X 400 cm ja on sopiva 8 - 9 metriseen lipputankoon. Materiaaliltaan viiri on kudottua lippukangasta, 100% polyesteriä ja tiheydeltään 155g/neliö. Käyttöoikeus viiriin on sukuun kuuluvalla.

Hinta: 53,00 euroa + posti- ja käsittelykulut

Pöytästandaari

on valmistettu polyesterilippusatiinista ja siihen kuuluu kirkas metallitanko sekä marmorijalusta.

Hinta: 28,00 euroa + posti- ja käsittelykulut

Sukukorut

Sekä viirin että standaarin on suunnitellut graafikko Kaisu Klemetti. ovat malliltaan samat kuin kuusikymmentäluvulla tehdyt korut. Miesten solmioneulan ja kalvosinnappien taustat ja koneistot ovat kuitenkin uudet ja nykyaikaan paremmin sopivat. Korut on käsityönä valmistanut kultaseppä Timo Turunen, Aikamuoto Watch & Design

Naisten koru 35,00 e

Kalvosinnapit 30,00 e

Solmioneula 30,00 e

Lisäksi peritään kirjatun kirjeen postitus- ja käsittelykulut, jotka ovat noin 5 euroa.

Sukukirja

Verkasalot, Vihantilainen talonpoikaissuku

Kustantaja: Werkasalon Sukuseura ry

Julkaistu vuonna 2000, sidottu, 562 sivua

Koko 17,5 * 25,5 cm

Hinta: 50,00 euroa + posti- ja käsittelykulut

Kirjaa on myytävänä Ilkka Verkasalolla, Pekka Verkasalolla ja Marjatta Verkasalolla, joiden osoitteet ja puhelinnumerot löytyvät tästä lehdestä sekä Elma Kotilalta. Elman osoite on Luohuantie 32, 86460 Alpuja

Henkilökohtaisia esipolvitauluja voi tilata Lauri Lahdelta puhelimella 040-7182850 tai postitse Lehtolantie 70, 86360 Vihanti.

Esipolvitauluista maksetaan seuran tilille 1 euro/sivu (Vihannin Osuuspankki 551602-26098).

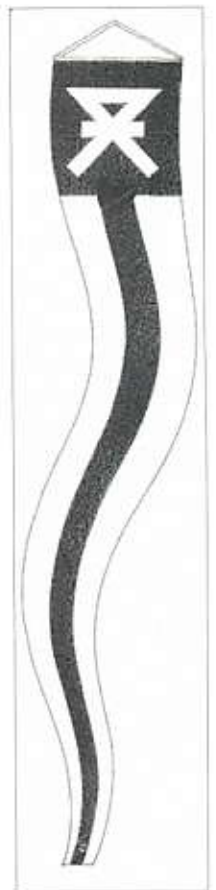
Esipolvet tekstinä, jossa on myös henkilöstä tiedostossa olevaa tietoa, **Esipolvitaulu**, josta on helppo hahmottaa sukua historiaan.

Tuotteiden tilaukset tehdään sukuseuran sihteerille:

Marjatta Verkasalo

kirjeellä puhelimella
Verkasalontie 11 (08) 284 888
86360 Ilveskorpi

Tuotteet lähetetään postissa ja mukana tulee tilisiirto-lomake tai lasku. Maksuehtona on 14 päivää netto (ts. toivotaan maksua mahdollisimman pian seuran helpottamiseksi). Tuotteiden muunlaisesta toimittamisesta (esimerkiksi nouto) voi sopia tilaamisen yhteydessä.

Ilmoittajan nimi ja yhteystiedot